

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1411/2020
15.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Пејовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милош Стијеља, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеног против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5311/19 од 20.11.2019. године, у седници већа одржаној 15.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5311/19 од 20.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 464/15 од 06.12.2017. године, исправљеном решењем истог суда П 464/15 од 25.12.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужили исплати износ од 57.410,00 евра, са законском затезном каматом почев од 06.03.2015. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова парничног поступка исплати износ од 371.692,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5311/19 од 20.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 464/15 од 06.12.2017. године, исправљена решењем истог суда П 464/15 од 25.12.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...87/18) и нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неосновано је указивање у ревизији на погрешну примену правила о позивању на расправу и учињену битну повреду одредаба парничног

поступка из члана 374. став 2. тачка 7. ЗПП, будући да наведене повреде поступка не представљају ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП. Такође, по оцени ревизијског суда, другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све битне жалбене наводе и о њима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је бивша ташта туженом, који је био у браку са тужилином ћерком. У току трајања те брачне заједнице, у периоду од јануара 2008. године до септембра 2008. године, тужила је у више наврата позајмљивала новац туженом. Укупан износ позајмице износи 58.410 евра, о чему је сачињена потврда од 12.03.2010. године, потписана од стране туженог, тужиле и њене ћерке као сведока, којом је тужени признао постојање дуга у наведеном новчаном износу. Тужени је 04.05.2010. године вратио тужилу износ од 1.000 евра и том приликом је састављена признаница, такође у присуству тужилине ћерке као сведока. Тужени је од тужиле примио опомену пред утужење дана 25.02.2015. године, којом је позван да у року од 8 дана добровољно изврши своју обавезу враћања зајма, али како ту обавезу није извршио, тужила је поднела тужбу 18.03.2015. године, захтевајући враћање преосталог износа позајмљеног новца у износу од 57.410 евра, са законском затезном каматом од 06.03.2015. године, као дана падања у доцњу.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, налазећи да тужени дугује тужилу новчана средства која се тужбом потражују.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Чланом 557. ЗОО прописано је да се уговором о зајму зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или других замењивих ствари а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. Према члану 562. став 1. истог закона, зајмодавац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета. Како је у поступку утврђено да су странке биле у облигационом односу, у коме је тужила туженом, у означеном периоду, сукцесивно позајмљивала новац, у укупном износу од 58.410 евра, од чега је тужени вратио само 1.000 евра, јер из приложених писмених доказа - исправа, чије потписивање тужени није спорио, произилази основ и висина тужилиног потраживања, нижестепени судови су правилно пресудили када су усвојили тужбени захтев тужиле и обавезали туженог да јој на име дуга плати досуђени новчани износ.

Наводима ревизије којима се указује да нису изведени сви предложени докази чије извођење је одређено на припремном рочишту, као и на погрешну оцену изведених доказа, оспорава се утврђено чињенично стање, што у смислу члана 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Врховни касациони суд је ценио и наводе ревизије да је у време извршених исплата новца од стране тужиле постојала брачна заједница између њене ћерке и туженог, те да они као супружници могу бити само солидарно одговорни за обавезе преузете за подмирење потреба заједничког живота у браку. Међутим, ови наводи ревизије оцењени су неоснованим, јер је материјално право Породичног закона које регулише одговорност супружника за обавезе, правилно примењено. Према члану 186. Породичног закона, за сопствене обавезе преузете пре или након склапања брака одговара супружник који их је преузео својом посебном имовином, као и својим уделом у заједничкој имовини. Одредбом члана 187. став 1. истог закона, прописано је

да за обавезе преузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку, као и за обавезе које по закону терете оба супружника, одговарају супружници солидарно својом заједничком и посебном имовином, док је ставом 2. овог члана прописано да супружник који је из своје посебне имовине подмирио заједничку обавезу има право на накнаду од другог супружника сразмерно његовом уделу у заједничкој имовини.

Правилан је закључак нижестепених судова да се у конкретном случају ради о облигационоправном односу који производи правно дејство само између уговарача, односно између тужиле и туженог, по основу уговора о зајму, те да се ради о сопственој обавези коју је тужени преузео у браку, за коју одговара својом посебном имовином, као и својим уделом у заједничкој имовини. Нема места примени одредбе члана 187. став 1. Породичног закона, јер није утврђено да се ради о обавези која је преузета ради подмирења потреба заједничког живота у браку, које настају у вези свакодневног задовољавања потреба супружника у погледу становања, исхране, одржавања имовине и других потреба, на чему је тужени инсистирао у току поступка и на чему заснива ревизијске наводе. Такође, не ради се ни о обавези која по самом закону терети оба супружника.

Тужени у току поступка није оспорио потврду о пријему новца од 12.03.2010. године и признаницу од 04.05.2010. године, којом је констатовано да је вратио део дуга од 1.000 евра. Постојање и висина дуговања туженог потврђена је и исказом сведока који је потврдио постојање облигационог односа по основу зајма између странака, док тужени своје наводе током поступка није поткрепио ниједним релевантним доказом, пре свега писменим доказима у виду потврде или признанице о враћању зајма, нити исказима сведока који би имали конкретних и непосредних релевантних сазнања о околностима и сврси у којима су вршене исплате туженом.

Осим тога, тужени није дошао на рочиште ради саслушања у својству странке које је одржано 06.12.2017. године, као ни његов пуномоћник, а при чему су о часу и времену одржавања рочишта били уредно обавештени. Тужени је уредно позван на сва рочишта, па и за рочиште ради саслушања у својству странке, па не може са успехом истицати у ревизији да му је пропуштањем суда онемогућено да расправља пред судом и изнесе доказе у прилог тврдњи да не дугује утужени износ, који наводи нису ни правно ни чињенично утемељени.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић